

РЕШЕНИЕ

№ 4017

гр. Варна, 11.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 46 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и девети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Евгения Мечева

при участието на секретаря Стоянка М. Г.ева
като разгледа докладваното от Евгения Мечева Гражданско дело №
20233110103875 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството по делото е образувано по предявени от „ЗАД АРМЕЕЦ“ АД, ЕИК 121076907, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Стефан Караджа“ № 2, чрез процесуалния му представител – юрк. Н.К.а, срещу Г. Х. И., ЕГН *****, с адрес: гр. Б., обективно кумулативно съединени иски с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 410, ал. 1, т. 3 КЗ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД за приемане на установено в отношенията между страните, че ответникът дължи на ищеца следните суми: сумата 1640 лв., включваща сумата 1630 лв., представляваща изплатено от ищеца /след приспадане на сумата 237.15 лв. – незаплатени предстоящи вноски по застрахователна премия по застраховка „Каско на МПС“, обективирана в полица № 0306X0385812/ на трето лице – собственика на лек автомобил „Рено Лагуна“, с ДКН *****, застрахователно обезщетение по щета № *****, във връзка с настъпило на 08.06.2018 г., около 08:00 часа, в гр. Бяла, област Варна, на кръстовището на ул. „Черни нос и ул. Трифон Милушев“ ПТП – движещият се по посока гр. Варна л. а. „Рено Лагуна“ е ударен от оставено без надзор и управление в обхвата на пътя, излязло внезапно на платното товарно животно – кон, отговорност за което носи собственика му Г. Х. И., като с плащането на застрахователното обезщетение застрахователят придобива право на регрес срещу виновния водач, и сумата 10 лв. – ликвидационни разноски, ведно със законната лихва върху главницата 1640 лв., считано от датата на подаване на заявлението в съда – 02.02.2023 г. до окончателното изплащане на задължението, както и сумата 501.79 лв., представляваща обезщетение за забава върху главницата за периода 31.01.2020 г. – 31.01.2023 г., за които суми е издадена заповед № 513/03.02.2023 г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК по ч.

гр. д. № 1280/2023 г. по описа на ВРС, XLVI състав.

В исковата си молба ищецът „ЗАД АРМЕЕЦ“ АД излага, че в негова полза е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК. Срещу същата длъжникът е депозирал възражение, поради което в законоустановения срок е предявил настоящите иски за установяване на вземанията си. Твърди, че на 08.06.2018 г., около 08:00 часа, в гр. Бяла, област Варна, на кръстовището на улиците „Черни нос“ и „Трифон Милушев“, движещият се по посока гр. Варна лек автомобил „Рено Лагуна“, с рег. № *****, е ударен от оставено без надзор и управление в обхвата на пътя, излязло внезапно на платното, товарно животно – кон. В резултат на това са нанесени значителни имуществени вреди предимно в предната част на автомобила. За процесното ПТП е съставен протокол за ПТП от 08.06.2018 г. Поддържа, че отговорност за оставеното без надзор животно носи собственикът му – ответникът Г. Х. И.. Излага, че към момента на произшествието процесният лек автомобил е имал активна застраховка „Каско на МПС“ при дружеството, със срок на действие 22.05.2018 г. – 21.05.2019 г. На 11.06.2018 г. е подадено уведомление – декларация за щета по застраховка „Каско на МПС“, с искане за изплащане на застрахователно обезщетение. Във връзка с образуваната преписка по щета е установено, че нанесените на лекия автомобил вреди са на стойност 1630 лв. На собственика на увредения автомобил била изплатена сумата 1392.85 лв., като при плащането е приспаднала сумата в размер на 237.15 лв., представляваща неплатени предстоящи вноски по застрахователната премия. Посочва, че е сторил ликвидационни разноски в размер на 10 лв. Така общият размер на обезщетението възлиза на сумата 1640 лв. Твърди, че на основание чл. 410 КЗ вр. чл. 50 ЗЗД има право да получи от виновното лице регресно вземане. Поддържа, че с писма от 28.08.2022 г. и 18.05.2019 г., получени редовно от ответника, го е поканил да заплати доброволно заплатеното от него обезщетение за възстановяване на увредения автомобил и извършените ликвидационни разноски по претенцията, но плащане не последвало. По изложените съображения моли предявените иски да бъдат уважени. Претендира присъждане на сторените в заповедното и в настоящото производство съдебно-деловодни разноски.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК е постъпил писмен отговор от ответника Г. Х. И., чрез процесуалния му представител – адв. П. Б.. Поддържа становище за допустимост, но неоснователност на предявените иски. Оспорва същите по основание и размер. Поддържа, че липсват каквито и да е доказателства относно размера на претендираните щети, както и относно причинно-следствената връзка между тях и процесното ПТП. Счита, че сумата на претендираните от ищеца вреди е крайно завишена и не отговаря на описаните от него щети по МПС, както и на социално-икономическата обстановка в страната през съответния период. Посочва, че ищецът не е приложил доказателства за това кои детайли са подменени, кои отремонтирани и на каква стойност. Оспорва механизма на процесното ПТП. Твърди, че няма вина за ПТП, а такава носи само и единствено водачът на процесното МПС. Заявява, че неговият кон не е бил без надзор, а е бил под надзора и грижите на стопанина си заедно с другите животни от стадото, воден от него като негов стопанин и е предприел пресичане на пътното платно с цел достигане до пасище. Конят при навлизане на пътното платно е бил видим за водача на МПС и той е имал възможност да предотврати ПТП като намали скоростта или спре. Счита, че вината за инцидента е на водача на МПС, който не е съобразил поведението си с пътната обстановка и с другите

участници в движението. Поддържа, че не са налице основанията на чл. 50 ЗЗД за ангажиране на неговата отговорност в случая. Оспорва наличието на причинно-следствена връзка между уврежданията по автомобила и процесното ПТП. Предвид изложеното, моли исковите претенции да бъдат отхвърлени. Претендира разноски.

В проведеното в настоящото производство открито съдебно заседание на 29.11.2023 г. ищецът депозира нарочна молба, подадена чрез процесуалния му представител – юрк. Н.К.а, в която поддържа становище за основателност на предявените искове и моли същите да бъдат уважени.

Ответникът се представлява от адв. П. Б., който поддържа становище за неоснователност на исковите претенции и моли същите да бъдат отхвърлени. В предоставения от съда срок представя писмена защита.

Съдът, след като взе предвид становищата на страните, събраните по делото доказателства и съобрази приложимия закон, прие за установено от фактическа и правна страна следното:

Предявени са обективно кумулативно съединени искове с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 410, ал. 1, т. 3 КЗ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Въз основа на подадено от ищеца заявление е издадена заповед № 513/03.02.2023 г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК по образуваното ч. гр. д. № 1280/2023 г. по описа на ВРС, XLVI състав, срещу длъжника Г. Х. И. за заплащане на посочените в заповедта суми, предмет на настоящото производство.

В срока по чл. 414, ал. 2 ГПК е депозирано възражение от длъжника. С разпореждане от 23.02.2023 г., съобщението за което е получено на 02.03.2023г., на заявителя са дадени указания, че може да предяви иск за установяване на вземането си. Настоящата искова молба е депозирана в съда на 29.03.2023 г. /изпратена по куриер на 28.03.2023 г./, тоест в срока по чл. 415, ал. 4 ГПК.

По иска с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 410, ал. 1, т. 3 КЗ:

За основателността на така предявения иск ищецът следва да установи при условията на пълно и главно доказване в процеса, че на посочената дата 08.06.2018 г. е настъпило ПТП по вина на ответника Г. Х. И., който е оставил без надзор собствения си кон, като последният внезапно е излязъл на пътното платно, в резултат на което са настъпили твърдените имуществени вреди по процесния автомобил по вид и размер; наличието на причинно-следствена връзка между събитието и вредоносния резултат; че по отношение на процесния автомобил има валидно сключен договор по застраховка „Каско на МПС“, действащ към датата на настъпване на застрахователното събитие; че е уведомен за инцидента, като е образувал съответна преписка по щета; че е заплатил дължимото застрахователно обезщетение в полза на увреденото лице в резултат на реализираното ПТП, съответно какъв е размерът на ликвидационните разноски по щетата.

По делото на основание чл. 146, ал. 1, т. 3 и 4 ГПК е прието за безспорно и ненуждаещо се от доказване, че на 08.06.2018 г. е настъпило ПТП между лек автомобил „Рено Лагуна“, с рег. № *****, и товарно животно – кон, собственост на ответника Г. Х. И.; че лек автомобил „Рено Лагуна“, с рег. № *****, е застрахован по застраховка „Каско на МПС“ при ищеца, с полица № 0306X0385812, със срок на действие – 22.05.2018 г. – 21.05.2019 г., валидна към датата на настъпване на застрахователното събитие

– 08.06.2018 г.; че при застрахователя е образувана преписка по щета № *****, за ликвидацията на която са направени разходи в размер на 10 лв.; че на 08.08.2018 г. ищецът е заплатил на увреденото лице – собственика на лек автомобил „Рено Лагуна“, с рег. № *****, застрахователно обезщетение в размер на 1392.85 лв., като при плащането на определеното обезщетение в размер на 1630 лв. е приспаднала сума в размер на 237.15 лв., представляваща неплатени предстоящи вноски по застрахователната премия.

В представения по делото протокол за ПТП № 1602149/08.06.2018 г. /л. 16 от делото/, представляващ официален свидетелстващ документ, издаден от служебно лице в кръга на удостоверителната му власт, е посочено, че в гр. Бяла, по ул. Черни нос и на кръстовището с ул. „Трифон Милушев“ Г. Х. И. – собственик на животно – кон, оставя без надзор в обхвата на пътя и излиза внезапно на пътното платно и блъска движещият се по пътя с предимство лек автомобил „Рено Лагуна“, с рег. № *****, вследствие на което настъпва ПТП. Ответникът лично и без възражения е подписал съставения протокол за ПТП, което съдът приема като признание от негова страна на неизгодни за него факти, а именно тези относно обстоятелствата и причините за настъпване на инцидента.

Представено е решение № 2020/03.12.2018 г., постановено по НАХД № 3831/2018 г. по описа на ВРС, XIII състав /л. 48 – л. 49 от делото/, с което е отменено издаденото Наказателно постановление от 26.06.2018 г. във връзка с процесния инцидент, с което на Г. Х. И. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 100 лв. за нарушаване на разпоредбата на чл. 106, ал. 1 ЗДвП. В мотивите на съдебния акт е посочено, че субект на административно нарушение по чл. 106, ал. 1 ЗДвП, подлежащо на санкциониране по реда на чл. 184, ал. 5 вр. ал. 1, т. 1 ЗДвП, може да бъде лице, имащо качеството на „водач“ на пътнотранспортно средство с животинска тяга, на животни или на стада, каквото качество жалбоподателят Г. Х. И. не притежава. Административно-наказателната му отговорност е ангажирана в качеството му на собственик на кон, оставен без надзор, а в ЗДвП не е предвидена хипотеза на ангажиране на такава отговорност на собственик на животни, оставил същите без надзор, в резултат на което е настъпило ПТП.

Описаният в протокола за ПТП механизъм на настъпването му се установява и от заключението на вещото лице А. Х. В., съгласно което на 08.06.2018 г. около 08:00 часа участник II с лек автомобил „Рено Лагуна“, с рег. № *****, управляван от А. И. П., се е движил в гр. Бяла по ул. „Трифон Милушев“. На кръстовището, образувано с ул. „Черни нос“, от ул. „Черни нос“ излиза внезапно на пътното платно животно – кон, оставен без надзор, собственост на Г. Х. И., и настъпва сблъсък между животното и лек автомобил „Рено Лагуна“, с рег. № *****. Произшествието е посетено от служители на ОД МВР Варна и е съставен ПТП № 1602149/08.06.2018 г. За произшествието е уведомен застрахователя и след оглед на автомобила от негов представител е съставен Опис-заключение по щета № *****. Вследствие на удара настъпват материални щети по автомобила и контузна рана на заден ляв крак на коня. Като съпостави уврежданията на процесния лек автомобил /описани от застрахователя при извършен оглед на автомобила и видими на представения снимков материал/, схемата в Протокола за ПТП, експертизата счита, че реалният и възможен механизъм на настъпване на застрахователното събитие е следният – пряк контакт на превозното средство

при движение с твърд обект с меко покритие, какъвто е възможно да бъде тялото на животно – кон.

Вещото лице посочва, че приема уврежданията, установени при оглед на автомобила от представител на застрахователя, описани в Опис заключение по щета № ***** и видими на предоставения снимков материал, а именно: маска решетка радиатор, преден капак, лява ключалка преден капак, дясна ключалка преден капак, преден десен фар, мотор десен фар, преден десен мигач, преден десен калник, държач преден десен калник, предна маска, предно стъкло, д.дистанц.елем., ляво рамо чистачка, дясно рамо чистачка, таван комплект, л.к-т зак.ел.тав.лай., д.к-т зак.ел.тав.лай., облицовка таван, предна броня, преден ляв калник, въл.трегер пр.д.подк., горна лява рамка врата, горна дясна рамка врата, предна лява врата.

Съгласно експертизата, при съпоставяне на механизма на произшествието и уврежданията, които са установени по автомобила, става ясно, че е налице причинно-следствена връзка между процесното ПТП и настъпилите вреди за лек автомобил „Рено Лагуна“, с рег. № ***** и е възможно същите да са причинени по степен и вид от настъпилото ПТП.

Вещото лице посочва, че не са налице обективни данни, по които да се определи точната скорост на движение на превозното средство, така и скоростта на движение и момента на навлизане на животно на платното за движение. Поради това няма възможност да определи момента на възникване на опасността за водача на лекия автомобил /момента, в който водачът на лекия автомобил е имал възможност да възприеме животно, поведението му и навлизането му в траекторията му на движение/ и дали е имал възможност да предотврати настъпването на произшествието.

При изслушването на вещото лице В. в проведеното на 20.09.2023 г. открито съдебно заседание същото посочва, че относно животно, че се е появило внезапно на пътното платно, това е от данните, които има от материалите по делото. Не знае точно в кой документ е отразено това, като е възможно да е от исковата молба и просто да е пренесъл думата „внезапно“. Обикновено в протокола за ПТП не описват внезапно.

Следва да се отбележи обаче, че в конкретния случай именно в съставения ПТП от 08.06.2018 г. е посочено, че конят е излязъл „внезапно“ на пътното платно.

В производството по искане на ищеца бе допуснат разпит на свидетеля А. И. П., който обаче бе заличен като такъв, с оглед постъпилата информация за влошеното му здравословно състояние и невъзможността същият да даде точни, последователни и логични показания. В постъпилата по делото молба от 01.09.2023 г. изрично се моли да бъдат взети предвид сведенията му, дадени във връзка с регистрирането на ПТП от 08.06.2018 г.

В представеното уведомление-декларация за щета по застраховка „Каско на МПС“ /л. 17 от делото/ А. И. П. е посочил, че на 08.06.2018 г. е пътувал за гр. Варна, като на кръстовището на ул. „Черни нос“ и ул. „Трифон Милушев“, по време на движение изскочил засилен кон, излизайки от пресечка на главния път се хвърлил върху колата му, върху предния капак, предното стъкло и предната част на тавана. Посочил е, че автомобилът му е тотално увреден. Съдът намира, че изложеното от водача кореспондира напълно и на уврежданията по автомобила, съгласно и заключението по приетата САТЕ.

По делото от страна на ответника са ангажирани гласни доказателствени средства посредством разпита на свидетеля Д.И. И., първи братовчед на Г. Х., които съдът цени при условията на чл. 172 ГПК.

Съгласно показанията на свидетеля И., същият знае за инцидента, ПТП-то се случило сутринта, през м. юни 2018 г. Той бил в автомобила си, движел се по ул. „Трифон Милушев“, в посока от гр. Варна за гр. Обзор. Забелязал кон, който бил на кръстовището с този път, на който се движел. Конят се движел на пътното платно, по което и той се движел. Зад него бил братовчед му, в непосредствена близост до него. Срещу него се движел лек автомобил, тъмен на цвят, на приблизително 100-150 метра. Видял, че автомобилът се блъснал в коня. Малко след това, след секунда-две преминал и той, като продължил движението си, не спрял на мястото. Първоначално, когато възприел коня, това било преди да навлезе на пътното платно, непосредствено до пътното платно. Братовчед му бил отзад, зад коня. Той бил на около 200 м. преди коня. Обяснява, че това е една права отсечка. Шофира, вижда коня, вижда и насрещния автомобил, като му направило впечатление, че последният бил на 100-150 м от коня, когато все още не е навлязъл на платното. Конят се движел бавно, с нормален ход, нормално.

При съвкупния анализ на ангажирания в производството доказателствен материал съдът приема, че в случая може да бъде направен обоснован извод, че отговорност за настъпване на процесното ПТП има именно ответникът, който като собственик на процесния кон не е положил дължимата грижа, не е упражнил адекватен надзор върху животното и е позволил изскачането му на платното за движение, което представлява опасност за движението и в резултат на което е настъпил инцидентът с движещия се лек автомобил „Рено Лагуна“, с рег. № *****. Съдът приема, че появата на това животно на пътното платно е било внезапно за шофьора на моторното превозно средство, доколкото това е разписано какво в протокола за ПТП, подписан без възражения от страните, така и в подаденото от водача А. И. П. уведомление за щета пред застрахователя.

Съдът не кредитира показанията на свидетеля Д. И., съгласно които конят се е движил с нормален ход при излизането си на пътното платно, предвид и заинтересоваността на същия от изхода на спора и близката му роднинска връзка с ответника /дватамата са първи братовчеди/. Показанията на този свидетел са вътрешно противоречиви – веднъж посочва, че е забелязал кон, който е бил на кръстовището с пътя, на който той се е движил с автомобила си /без да посочва кое е това кръстовище/, а след това обяснява, че става дума за права отсечка, на която е видял коня и движещия се срещу него лек автомобил. Необичайно за съда е описаното от самия свидетел негово поведение, а именно, че е видял, че колата е блъснала коня, като след 1-2 секунди самият той е преминал с автомобила си през това място, но не е спрял, а е продължил движението си. В същото време по-нататък при разпита посочва, че разбрал /тоест, че някой друг му го е казал/, че са се блъснали, че са дошли полицаи на място.

Показанията на свидетеля И. за нормалното движение на коня и за поведението на братовчед му, който стоял в непосредствена близост зад коня, влизат в противоречие с останалия събран по делото доказателствен материал и по-специално с протокола от ПТП, съставен на мястото на произшествието, поради което съдът не цени същите.

Следва да се отбележи и че дадената интерпретация на свидетелските

показания от процесуалния представител на ответника в депозираните писмени бележки не отговаря на обективната действителност. Свидетелят И. в нито един момент не посочи, че конят е пресякъл неговата лента за движение и след това е навлязъл в другата лента, където е последвал ударът. Ако това беше така, се поставя и логичният въпрос къде е бил по това време ответникът, доколкото според свидетеля той се е движел зад коня, като в същото време посочва и че е минал с автомобила през мястото 1-2 секунди след сблъсъка? Очевидно е, че представената писмена защита цели да създаде една защитна версия за ответника, която обаче не се подкрепя от ангажирания в производството доказателствен материал.

Съдът приема, че в случая може да бъде направено обосновано заключение, че именно внезапната поява на животното на пътното платно е причината за настъпване на процесното ПТП, поради което не могат да бъдат споделени съображенията на процесуалния представител на ответника, че водачът на лекия автомобил е имал достатъчно време да реагира и да предотврати сблъсъка, каквито са задълженията му по закон.

Действително, съобразно изискванията на чл. 20 ЗДвП водачът е длъжен да съобрази скоростта си на движение с пътните и атмосферни условия и обстановка, за да бъде в състояние да спре пред всяко предвидимо препятствие. В случая обаче изскачането на товарно животно на платното за движение и то от пресечка на главна улица /прави впечатление, че адресът на ответника е именно на тази улица „Черни нос“ в гр. Бяла/ не може да бъде счетено от съда като „предвидимо препятствие“, а напротив – появата на кон в участъка на пътя следва да се приеме за неочаквано от водача на МПС. И това е така, доколкото няма данни и други животни да са се движили в близост, така че те и този кон да са могли да бъдат своевременно възприети от управляващия лекия автомобил, за да може той да съобрази скоростта си на движение с тази опасност. Неоснователни и недоказани в този смисъл са възраженията на ответника, изложени в писмения отговор, че този кон заедно с другите животни от стадото са водени от ответника като техен стопанин, като е предприел пресичане на пътното платно с цел достигане до пасище.

Не отговаря на истината посоченото в отговора на исковата молба, че от решението по воденото НАХД № 3831/2018 г. по описа на ВРС става ясно, че ответникът няма вина за процесното ПТП. Както се коментира и по-горе в изложението, издаденото срещу Г. Х. И. наказателно постановление е отменено, тъй като съдът е приел, че в ЗДвП не е предвидена хипотеза на ангажиране на административно-наказателна отговорност на собственик на животно, оставил същото без надзор, в резултат на което е настъпило ПТП. Тоест, отмяната на НП не е с оглед установена липса на вина от страна на ответника за настъпване на пътния инцидент, както се твърди в отговора на исковата молба. Нещо повече. Следва да се отбележи, че в решението по това дело съдът изрично посочва, че приема за установено описаната в НП фактическа обстановка, съгласно която Г. Х. И. като собственик на кон, го оставя без надзор в обхвата на пътя, с което е създал пречки за движението и животното е блъснато от преминаващ автомобил.

Съгласно разпоредбата на чл. 410, ал. 1, т. 3, пр. първо КЗ, с плащането на застрахователното обезщетение застрахователят встъпва в правата на застрахования срещу собственика на вещта, причинила вреди на застрахования по чл. 50 ЗЗД до размера на платеното обезщетение и обичайните разноски, направени за неговото определяне.

Именно такъв е и настоящият случай. Следва да се отбележи още и че отговорността по чл. 50 ЗЗД е лична, безвиновна и следва да се ангажира, когато вредите настъпят поради свойства на самата вещ, без виновно поведение при ползването ѝ. Тя е свързана със задължението да се упражнява надзор върху вещта, което се изразява в нейното наблюдение и полагане на грижа.

Съдът приема, че са установени всички изискуеми предпоставки за ангажиране на имуществената отговорност на ответника по реда на чл. 50 ЗЗД, а именно: настъпили щети по увредения лек автомобил, които са в причинна връзка с действието на животното – появата му на платното за движение и последвалия удар между него и моторното превозно средство, както и обстоятелството, че ответникът е собственик на процесното товарно животно – кон.

Съгласно приетата по делото съдебна автотехническа експертиза, общата стойност на щетите на автомобила поотделно и като обща сума, като се определи стойността им по средни пазарни цени на нови части от алтернативен доставчик към датата на събитието – 08.06.2018 г., в това число да определи стойността на труда по средни пазарни цени към датата на събитието, без да се прилага коефициент на овехтяване, е в размер на 7799.26 лв. Изплатеното от застрахователя обезщетение в размер на 1640 лв. съответства на стойността на причинените щети, съобразно действащата към момента на събитието методика за определяне на обезщетения по застраховка Каско, с включени 10 лв. ликвидационни разходи, направени от застрахователя при „икономически тотал“ на превозното средство със застрахователна стойност 2300 лв. и обезщетение в размер на 70.88 %. Направените от ЗАД „Армеец“ АД разходи в размер на 10 лв. за оглед и експертиза съответстват на обичайните такива при такъв тип щети.

По изложените съображения съдът приема, че са налице всички изискуеми предпоставки за уважаване изцяло на така предявения иск. Основателна в тази връзка е и претенцията за присъждане на законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК в съда – 02.02.2023 г. до окончателното ѝ изплащане.

За пълнота на изложението следва да се отбележи, че съдът приема за неоснователни възраженията на процесуалния представител на ответника, направени едва в писмената защита, че не е налице плащане на цялата сума от 1630 лв., а само на 1392.85 лв. Както се посочи по-горе в изложението, по делото е прието за безспорно и ненуждаещо се от доказване, че на 08.08.2018 г. ищецът е заплатил на увреденото лице – собственика на лек автомобил „Рено Лагуна“, с рег. № *****, застрахователно обезщетение в размер на 1392.85 лв., като при плащането на определеното обезщетение в размер на 1630 лв. е приспаднала сума в размер на 237.15 лв., представляваща неплатени предстоящи вноски по застрахователната премия. В този смисъл едно такова възражение в хода по същество не може да бъде счетено за редовно. Още повече, че и самото вещо лице в заключението си е установил, че изплатеното обезщетение възлиза именно на сумата 1640 лв., с включени обичайни ликвидационни разходи в размер на 10 лв.

По иска с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД:

Съгласно разпоредбата на чл. 84, ал. 2 ЗЗД, когато няма определен ден за изпълнение /такъв е и настоящият случай/, длъжникът изпада в забава, след

като бъде поканен от кредитора.

Не е спорно, а и от приложените по делото регресна покана и напомнителна регресна покана /л. 36 и л. 38 от делото/, връчени на ответника съответно на 28.08.2018 г. и 22.05.2019 г., видно от известията за доставянето им, се установява, че Г. Х. И. е поканен доброволно да заплати дължимата сума от 1640 лв. в тридесетдневен срок от получаване на поканата. Тоест, следва да се приеме, че длъжникът е в забава да плати тази сума, считано от 29.09.2018 г.

Тоест, в процесния период 31.01.2020 г. – 31.01.2023 г. ответникът е бил в забава да плати дължимата от него сума в размер на 1640 лв., която претенция е приета от съда за основателна, съобразно изложените по-горе съображения.

В случая обаче следва да бъде отчетено и обявеното в страната извънредно положение и забраната в периода от 13.03.2020 г. до 08.04.2020 г. вкл. да се начисляват лихви за забава по задължения на частноправни субекти, в който смисъл е чл. 6 ЗМДВИП /в първоначалната редакция на текста, обн., ДВ, бр. 28 от 24.03.2020 г., в сила от 13.03.2020 г./.

Съобразявайки посоченото, съдът изчисли обезщетението за забава върху главницата 1640 лв. за периодите 31.01.2020 г. – 12.03.2020 г. и 09.04.2020 г. – 31.01.2023 г. с помощта на програмния продукт Апис Финанси – „Изчисляване на законна лихва в лева“ /конкретните изчисления са приложени към корицата на делото/. За претендиращия период обезщетението се равнява на сумата 489.45 лв. /19.13 лв. + 470.32 лв./, до който размер искът е основателен и следва да бъде уважен. Ето защо за разликата над 489.45 лв. до претендираните 501.79 лв. и за периода 13.03.2020 г. – 08.04.2020 г. искът следва да бъде отхвърлен.

Предвид изхода на спора, отговорността за разноси следва да бъде разпределена по следния начин:

В заповедното производство сторените от ищеца разноси възлизат на сумата 92.84 лв., от които 42.84 лв. – държавна такса и 50 лв. – юрисконсултско възнаграждение. След направените изчисления съдът приема, че в полза на страната следва да бъде присъдена сумата 92.31 лв., на основание чл. 78, ал. 1 вр. ал. 8 ГПК, съразмерно с уважената част от предявените искове.

В настоящото производство ищецът представя списък с разноските по чл. 80 ГПК и претендира такива, както следва: 100 лв. – довнесена държавна такса, 250 лв. – депозит вещо лице, 50 лв. – депозит за призоваване на свидетел и 300 лв. – юрисконсултско възнаграждение. От страна на процесуалния представител на ответника е направено възражение за прекомерност на това възнаграждение по реда на чл. 78, ал. 5 ГПК. Съдът, като съобрази действителната правна и фактическа сложност на делото, ангажирания в производството доказателствен материал, цената на предявените искове и проведените по делото 2 открити съдебни заседания, приема възражението за основателно. С оглед разпоредбата на чл. 25, ал. 1 от Наредба за заплащането на правната помощ, съдът намира, че същото следва да бъде редуцирано до сумата 150 лв. Що се отнася до претендиращия депозит за призоваване на свидетел, доколкото такъв реално по делото не беше разпитан, то не следва и тези разноси да бъдат възлагани в тежест на ответника. Депозитът подлежи на връщане при нарочно искане от страна на

ищеца. Така, от общо дължимите разноски в размер на 500 лв. /за държавна такса – 100 лв., депозит вещо лице – 250 лв. и юрисконсултско възнаграждение – 150 лв./, след направените изчисления съдът приема, че в полза на страната следва да бъде присъдена сумата 497.12 лв., на основание чл. 78, ал. 1 вр. ал. 8 ГПК, съразмерно с уважената част от предявените искове.

Ответникът представя списък с разноските по чл. 80 ГПК и доказателства за извършени такива в общ размер от 750 лв., в това число 700 лв. – платено адвокатско възнаграждение и 50 лв. – депозит вещо лице. Съобразно изхода на спора, в негова полза следва да бъде присъдена сумата 4.32 лв., на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, съразмерно с отхвърлената част от предявените искове.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ПРИЕМА ЗА УСТАНОВЕНО в отношенията между страните, че Г. Х. И., ЕГН *****, с адрес: гр. Б., **дължи** на „ЗАД АРМЕЕЦ“ АД, ЕИК 121076907, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Стефан Караджа“ № 2, сумите, както следва: **сумата 1640 лв. /хиляда шестстотин и четиридесет лева/**, включваща сумата 1630 лв., представляваща изплатено от ищеца /след приспадане на сумата 237.15 лв. – незаплатени предстоящи вноски по застрахователна премия по застраховка „Каско на МПС“, обективирана в полица № 0306X0385812/ на трето лице – собственика на лек автомобил „Рено Лагуна“, с ДКН *****, застрахователно обезщетение по щета № *****, във връзка с настъпило на 08.06.2018 г., около 08:00 часа, в гр. Бяла, област Варна, на кръстовището на ул. „Черни нос и ул. Трифон Милушев“ ПТП – движещият се по посока гр. Варна л. а. „Рено Лагуна“ е ударен от оставено без надзор и управление в обхвата на пътя, излязло внезапно на платното товарно животно – кон, отговорност за което носи собственика му Г. Х. И., като с плащането на застрахователното обезщетение застрахователят придобива право на регрес срещу виновния водач, и сумата 10 лв. – ликвидационни разноски, **ведно със законната лихва** върху главницата 1640 лв., считано от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК в съда – 02.02.2023 г. до окончателното изплащане на задължението, на основание чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 410, ал. 1, т. 3 КЗ вр. чл. 50 ЗЗД, **както и сумата 489.45 лв. /четирисотин осемдесет и девет лева и четиридесет и пет стотинки/**, представляваща обезщетение за забава върху главницата за периода 31.01.2020 г. – 12.03.2020 г. и 09.04.2020 г. – 31.01.2023 г., на основание чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД, за които суми е издадена заповед № 513/03.02.2023 г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК по ч. гр. д. № 1280/2023 г. по описа на ВРС, XLVI състав, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за заплащане на обезщетение за забава за **разликата над 489.45 лв. до претендираните 501.79 лв.**, както и за периода 13.03.2020 г. – 08.04.2020 г.

ОСЪЖДА Г. Х. И., ЕГН *****, с адрес: гр. Б., да заплати на „ЗАД АРМЕЕЦ“ АД, ЕИК 121076907, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Стефан Караджа“ № 2, **сумата 92.31 лв. /деведесет и два лева и тридесет и една стотинки/**, представляваща сторените съдебно-деловодни разноски в заповедното производство по ч. гр. д. № 1280/2023 г. по

описа на ВРС, XLVI състав, както и сумата **497.12 лв. /четиристотин деветдесет и седем лева и дванадесет стотинки/**, представляваща сторените в настоящото производство съдебно-деловодни разноси, на основание чл. 78, ал. 1 и ал. 8 ГПК, съразмерно с уважената част от предявените искиове.

ОСЪЖДА „ЗАД АРМЕЕЦ“ АД, ЕИК 121076907, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Стефан Караджа“ № 2, да заплати на Г. Х. И., ЕГН *****, с адрес: гр. Б., сумата **4.32 лв. /четири лева и тридесет и две стотинки/**, представляваща сторените в настоящото производство съдебно-деловодни разноси, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, съразмерно с отхвърлената част от предявените искиове.

Решението подлежи на обжалване пред Варненски окръжен съд в двуседмичен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Районен съд – Варна: _____